

№
265

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

26° Έμεινε βουδή, μαρς στη
πλήρη έκφραση που είχε
πάρει το πρόσωπο της μη-
τέρας της. Ποτέ άλλοτε
δεν είχε ιδεί την μητέρα της με
τέτοια όψη.
Ο σεβασμός της Σοφίας προς
την μητέρα της είχε μεγαλότερο
από τόν έρωτα της.
Σωπαίνει και στέκει με χαμη-
λωμένο το κεφάλι.
Ο Ροβέρτος αγωνιάν.
— Δεσποινίς Σοφία, της λέγει,
γιατί δεν μιλάτε; Απαντήστε μου,
σας ικετεύω.
Με χαμηλωμένα πάντα τα μάτια
η Σοφία ψιθυρίζει:
— Ναι, η μητέρα μου σας είπε
την αλήθεια.
Δεν προφτάνει να τελειώσει τη
φράση της η δυστυχισμένη νέα και
τά γόνιστα της λυγίζουν. Κλονί-
ζεται κι' είναι έτοιμη να σωριαστεί
κάτω.
Η Μαρκελίνα το αντιλαμβάνει-
ται αυτό, σηκώνεται απότομα και
την δέχεται στην άγκυλιά της. Η
ταραχή της είναι απεριγραπτή. Κυ-
τάζει τον Βαλόν και τον Ροβέρτο
κι' αισθάνεται την ανάγκη να τους
φωνάξει:
— «Δεν είν' αλήθεια. Σας είπαμε
ψέματα κι' η κόρη μου κι' εγώ.
Είμαι μιά κακή μητέρα, μιά μη-
τέρα που σκέπτεται εγωιστικά. Άλ-
λοιόμνο!... Η κόρη μου άναπα
τον Ροβέρτο, τον άναπα τρελά
από τη πρώτη μέρα που τον αντί-
κρουσε».
Αυτά θα ήθελε να φωνάξει, αυτά
θα έπρεπε να τους πη άν ήτο ει-
λικρινής. Δεν έχει όμως το θάρρος,
διατάζει, τρέμει. Άν πη την αλή-
θεια, τελευτάει! Πρέπει να τ' α-
πολογηθή όλα. Πρέπει να ' αποκα-
λύψη το τρομερό της μυστικό. Ά,
όχι, όχι, αυτό δεν μπορεί να το
κάμει.
Ο Βαλόν αντιλαμβάνεται πως
το κάθε τι έτελείωσε, πως δεν ε-
χουν πια να έλλειψουν τίποτε. Είναι
πολύ δυσχερατισμένος. Στρέφεται
στο γιο του και του λέει:
— Άς πηγαίνουμε. Δεν έχουμε
πια καμμία δουλειά εδώ.
Ο Ροβέρτος ριχνει ένα τελευ-
ταίο λυπημένο βλέμμα στη Σοφία
κι' ακολουθεί τον πατέρα του. Η
καρδιά του έχει σπαραχθεί. Είναι
ο δυστυχισμένος των ανθρώπων.
Θάνατον κάτω κι' ανεβαίνον στ'
αμάξι τους. Ο κρότος του αμα-
ξιδού που ξεκινάει αντηχεί άπαισιος
τρομερός στ' αυτιά της Σοφίας.
Η νέα ποχτεί συνέλθει στο μεταξύ
πνίγεται στο κλάμα.
— Ω, μητέρα μου, ξεφωνίζει,
γιατί να μου το κάμεις αυτό; Γιατί
να του πης ψέματα, αφού ξέρεις
ότι τον αγαπώ;
— Ήθελες λοιπόν να μ' αφήσης,
της λέει η Μαρκελίνα, για να δι-
καιολογήθω.
Δεν μπορεί λοιπόν μιά κόρη
ν' αγαπάη τον άνδρα της και τη
μητέρα της συγχρόνως; Ω, τι
κακό μου έκαιεσαι! Τι να την κάμω
πειρά κι' ζωή; Δεν θέλω να ζήσω.
Η Μαρκελίνα προσπαθεί να την
παρηγορήσει. Θέλει να την πάρη
στην άγκυλιά της, μα η Μαρκελίνα
τη σπρώχνει απότομα.
— Αφρέ με, αφήσε με, θέλω να
μείνω μόνη, θέλω να κλάψω.

ΙΟΥΛΙΟΥ
MARY
ΧΑΜΕΝΗ
ΜΥΤΥΧΙΑ
αυτός, άπάντησε απότομα η Μα-
ρκελίνα.
— Γιατί; άπόρησε ο Γεράρδος.
— Υπάρχει κάποιος λόγος που τ'
έμποδίζει αυτό.
Ο Γεράρδος κύτταξε τη μητέρα
του ξεφωνισμένος.
— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, είπε
Γιατί λέτε πως ο γάμος αυτός δε
μπορεί να γίνει; Ποιος είναι ο λό-
γος που έμποδίζει την ένωση αυτή;
Η Μαρκελίνα δεν άπαντούσε.
— Δεν μου άπαντάς, μαμά. Δεί
θέλεις να εξηγήθεις.
— Όχι, άπάντησε η Μαρκελίνα
Δεν μπορώ να σας εξηγήσω.
— Είναι αδύνατον;
— Έντελώς αδύνατον.
Ο Γεράρδος κύτταξε τη μητέ-
ρα του μη καταλαβαίνοντας πλέον
τίποτε.
Η Μαρκελίνα ύπόφερε φρικτά.
Τι μπορούσε όμως να κάμει; Ποτέ
άλλοτε ίσως δεν έρθηκε μιά μη-
τέρα σε πιο τραγική θέση.
Ο Γεράρδος δεν έπέμενε πε-
ρισσότερο.
— Άδελφούλα μου, είπε σε
λίγο στη Σοφία, δεν μπορώ να
καταλάβω τι συμβαίνει με τη μη-
τέρα μας. Ωστόσο μην άπελπι-
ζέσαι.
— Άλλοίμονο!... Είμαι έντε-
λώς άπελπισμένη, άπάντησε η Σο-
φία, άναστενάζοντας.
— Όχι δά! Δεν σκέπτεσαι κα-
θόλου σωστά. Η μητέρα μας έ-
χει τρυφερή καρδιά και θα πη
στο τέλος το καί. Έχε λίγη υ-
πομονή.
Την ίδια αυτή μέρα ο Ροβέρ-
τος Βαλόν πηγε και πάλι και έ-
πεσκέφθηκε τον Πέτρο Μπωφόρ.
— Σας ζητώ συγγνώμη που
σας ένοχλώ, του είπε, αλλά μου
είνε άδύνατον να ζήσω χωρίς τη
Σοφία. Σας παρακαλώ να επεί-
μυτε. Είμαι βέβαιος, ότι σε σας
δεν μπορεί ν' άρνηθώ ο Γεράρ-
δος...
— Είδατε τον αδελφό της;
— Ρώτησε ο Μπωφόρ.
— Βεβαίως.
— Του μιλήσατε σχετικώς;
— Ναι, του άνοιξα την καρδιά
μου.
— Και τι σας άπάντησε;
— Δέχθηκε προθυμότητα να με
σολαβήση. Αυστηρώς όμως δεν
πέτυχε τίποτε.
— Περιεργό... πολύ περιεργό!...
Άς είναι όμως, μην άπελπισόσα-
στε. Σας άποσχομαι να πάω και
να δω εγώ τη Μαρκελίνα. Θα της
μιλήσω και θα την κάμω ν' αλ-
λάξει γνώμη...
ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΚΙ' ΟΜΩΣ ΑΛΗΘΙΝΑ
ΠΩΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΝΕΤΑΙ Η ΜΕΘΗ
Συχνά τα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα όφείλονται στη μέ-
θη τών σωφών. Πως όμως να άποδειχθεί η μέθη, άν τύχη και
ο δράστης σωφών συλληφθή ώρες μετά το δυστύχημα, όπό-
τε πια θα είναι ξεμέθυτος; Στην Γερμανία, λοιπόν, έφαρ-
μίζουν ένα πολύ περίεργο σύστημα. Έξετάζουν το αίμα του
σωφών, σχετικώς, ο καθηγητής Βιτκόλντ, διευθυντής του Ια-
τροδικαστικού Ίνστιτούτου του Κιέλου, έκανε τις εξής δια-
πιστώσεις. Όταν το αίμα, περιέχει άλκοολ ά αναλογία δύο
τοίς χιλίοις, ο άνθρωπος καθίσταται άνικανός να οδηγήση αυ-
τόκίνητο. Άρκεί δε κάποτε και μιά αναλογία 1 τοίς χιλίοις
για να γίνει επικίνδυνος ο σωφών. Λοιπόν, κατά τους ύπολο-
γισμούς του δόκτορος Βιτκόλντ ένας φυσιολογικός άνθρω-
πος θάρους 75 κλγρ. έχει στο αίμα του οινόπνευμα 0.06 στα
χιλία, δύο ώρες αφού πih μιά λίτρα μπύρας ή μισή μπιρί-
λια κρασί του Ρήνου. Η αναλογία έφθαινε το 1,2 στα χίλια,
με δύο λίτρες μπύρα ή μιά μπιρίλια κρασί του Ρήνου. Τέλος
μιά αναλογία 3 μονάδων στα χίλια, σημαίνει ότι ήπια 3½ λί-
τρες μπύρα και 2 μπιρίλλες κρασιού του Ρήνου.
ΠΙΘΗΚΟΙ ΜΠΟΞΕΡ
Στο Λος Άντζελες έχουν διοργανώσει τελευταίως ένα
περίεργο θεαματικό μάτς πυγμαχίας με πιθήκους. Έχουν τό-
σο καλά έκγυμνασθή οι πιθήκοι σε αυτό το άπόρ, ώστε δεν
παραλείπουν τίποτε από τους ειδικούς κανόνες του παικτι-
διού. Δεν λείπουν δηλαδή ούτε οι ειδικές μάχες, ούτε όλα
τα σχετικά για την κανονική διεξαγωγή του μπόξ, φυσικά δεν
λείπουν από το θέαμα αυτό και τα κωμικά άπρόοπτα. Όπως
δήποτε ο έπικειρηματίας κάνει χρυσές δουλειές.

Ο Ροβέρτος έσφιζε τα χέρια
του μ' έννομιότητα.
— Σας εύχαριστώ, σας εύχα-
ριστώ πολύ, είπε. Σε σας θα ο-
φείλω την τύχη μου.
Την άλλη μέρα το πρωί ο Πέ-
τρος Μπωφόρ τοιμάσθηκε να πάη
να επισκεφθή την Μαρκελίνα. Ή-
ταν άποφασισμένο να εξαντλήση
όλα του τα επιχειρήματα, να έ-
πιμελίνη όσο μπορούσε για να έ-
πιτύχη το σκοπό του.
Άν και δεν αισθανόταν τον έ-
αυτό του τόσο ευδιάθετο, κατέ-
βηκε άργά — άργά στον κήπο.
«Τον καμένο τον Ροβέρτο!...
σκεπτόταν. Είναι τόσο έρωτευμέ-
νος!... Πρέπει να τους ένδώ
τους δυο αυτούς νέους με κάθε
τρόπο. Ο' άποτελέσουν ταίριαστό
ζευγάρι...»
Ενώ προχωρούσε ο Μπωφόρ
και πλησίαζε να έβη στο δρόμο
αισθάνθηκε ξαφνικά σαν βάλη. Τα
γόνατά του λυγισαν. Το φως του
σκοτισθηκε, του φάνηκε πως η
γη ύποχωρούσε κάτω από τα πό-
δια του...
— Σέε μου, φύγω, τι έχω;
Έφθασε λοιπόν το τέλος μου;
Δεν πρόλαβε να τελειώσει και
σφαιριστική έπαυση στο έδαφος.
Ο κηπουρός που εργαζόταν έ-
κει κοντά, είδε τι συνέβη κι' έ-
τρεξε άνήσυχος κοντά στον κύ-
ριο του.
Ο Μπωφόρ είχε χάσει τις σί-
σθήσεις του. Ήταν τρομερά χλω-
μός, τα χέρια του είχαν παγώ-
σει.
Έντρομος ο κηπουρός έτρεξε
να είδοκλήση τους ύπηρετες. Με-
τέφεραν τον κύριο τους επάνω κι'
έναν από αυτούς έφυγε βιαστικά
για να είδοκλήση τον Γεράρδο.
Ο Γεράρδος έτρεξε άμέσως
κοντά στον άρρωστο.
Ο Μπωφόρ που είχε συνέλθει
στο μεταξύ του είπε μόλις τον
είδε:
— Ήρθες, αγαπητέ μου για-
τρέ; Σ' εύχαριστώ πολύ για τη
προθυμία σου. Φοβόμην όμως ό-
τι αυτή τη φορά δεν θα μπορέ-
σης να κάμεις τίποτε για μένα...
— Μην το λέτε αυτό κ. Μπω-
φόρ.
— Ω, αγαπητέ μου, όλα έτε-
λείωσαν. Αισθάνομαι άφάνταστη
κόπωση... δεν θέλω πλέον... Το
αίμα στείρεψε στις φλέβες μου.
Ο Γεράρδος τον κύτταξε με
συμπάθεια.
Πραγματικά, σκεφτόταν, μονά-
χα ένα θαύμα θα μπορούσε να
τον σώσει...
Ωστόσο προσάθεσε να κάμει
κουράγιο στον άρρωστο.
— Θα γίνετε καλά, του είπε.
Έχετε γερή κράση. Τώρα άμέ-
σως θα σας γράψω μιά συντα-
γή...
— Έννοατε πραγματικά μιά συν-
ταγή και την έδωσα στον Μτω-
φόρ.
Ο άρρώστος την πήρε, χαμο-
γελώντας λυπημένα:
— Για τους τύπους βέβαια,
είπε. Φάρμακα στην περίπτωση τη
δική μου; Πολύ άστειο, με την
πίστη μου. Θάτρεπε, μάλλον να
φροντίσω για τα χέρια μου...
Ο Γεράρδος γύρισε στο σπίτι
του πολύ λυπημένος.
Η Μαρκελίνα που τον περιέμε-
νε με αγωνία έσπευσε να τον έ-
ρωτήσει:
— Λοιπόν, τι συνέβη; Είναι κα-
λά τώρα;
— Τελευταία! Ψιθύρισε συν-
τετριμμένος ο Γεράρδος.
Η Μαρκελίνα ένιωσε να της
κόβεται η πνοή.
Δεν είναι δυνατόν, είπε. Δεν
πεθαίνει έτσι ένας άνθρωπος. Μη
μου το λες αυτό, αγαπημένο μου
Γεράρδε...
— Κι' όμως, αυτή είναι η α-
λήθεια. Μόνον ένα θαύμα μπορεί
να σώσει πια τον Πέτρο Μτω-
φόρ...
— Θεέ μου, είναι τρομερό!
τραύλισε η Μαρκελίνα.
— Τον συγκαίει λοιπόν, τόσο,
μαμά;
— Ναι, παιδί μου. Άπ' την ή-
μέρα που γινες φίλος του. Μήπως
αλλάς τε δεν έωσατε τη Σοφία
μας;... Θα ήμουν συνεπής εντο-
χής, άν μπορούσαμε να τον σώ-
σουμε.
— Είναι άργά πιά, μαμά. Σου
είπα άλλοτε, ότι η συντροφιά μας
θαδινε ζωή στον κ. Μπωφόρ. Σε
παρακάλεσα ν' άρχισουμε να τον
δεχόμαστε σπίτι και συ άρνήθη-
κες...
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ
**ΗΡΩΪΔΕΣ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ**
Γυναίκες στον πόλεμο
Η στρατηγική της Δεβόρρας και η κακουργία της 'Ιαηλ — 900
οιδερνία άρματα μάχης που συντρίβονται από τα τρυφερά δά-
χτυλα δύο θηλυκών. — Όταν η γυναίκα θέλει
Και άρχισαν κάποτε εκεί
κάτω, στη χώρα των Γρα-
κών, οι εξοντωτικοί πόλεμοι.
Κ' έξωπλισθηκαν οι λαοί σε
στρατούς. Κι' άδειααν πολίτες
και χωριά. Και στην ύπαιθρο,
σε βουνά και σε κάμπους, κυ-
λούσε το αίμα των ανθρώπων
και θούσε ο θάνατος.
Ο Βαράκ διορίσθηκε αρχι-
στράτηγος, έχοντας άξιους βο-
θούς στο έπιτελείο του.
Άλλά, ο αντίπαλός τους, ο
φοβερός Σιάρα, ο αρχηγός
τόν στρατού του βασιλιά 'Ια-
θεία, φαινόταν άήττητος, για-
τι έκτός από το άμέτρητο πλθ-
θος των άνδρών του, διέθετε
και νέα όπλα, έννικακόσια άρμα-
τα μάχης, όλα φτιαγμένα από
σίδηρο!
Επαισε το στρατηγείο του
στο όρος Θαδών σε όχους θέ-
σεις ο Βαράκ, αλλά δεν έννοού
σε να κάμει έναρξη των έπιχει-
ρήσεων. Κι' όταν τον ρώτησαν
γιατί καθυστέρει, άποκρίθηκε:
— Πηγαίνετε γρήγορα να μου
φέρετε τη Δεβόρρα, τη γυναί-
κα του Λαριδών, γιατί έχω με-
γάλη έμπιστοσύνη στο μυαλό και
στην κρίση της.
Η Δεβόρρα δεν φαινόταν πολ-
λή διατεθειμένη ν' άκολουθή-
ση την έκστρατεία, και τότε πη-
γε ο Βαράκ και την κάλεσε μό-
νος του.
— Άν είναι τόσο μεγάλη ά-
νάγκη, δεν μπορώ να σου άρ-
νήσω, έρχομαι, αλλά δεν το
θρίσκω σωστό να σου πουν κα-
τόπιον ότι σε γυναίκα χρωστάς
τη νίκη σου — του είπε.
— Έχεις λοιπόν, τόσο πεποι-
θαι ότι θα νικήσουμε;
— Άλλ' άν σου λείπη η πε-
ποίθησις, προς τι με θέλεις νάρ-
θω;
Η Δεβόρρα ξεκίνησε άποφα-
σιστικά για το στρατόπεδο. Οι
πληροφορίες περί του έχθρου
πσαν ότι είχε συγκεντρωθή
στον ποταμό Κισών.
Ο Βαράκ μελετούσε δίστα-
χτικός. Η Δεβόρρα, αφού ανα-
μέτρησε τα πράγματα, τον πα-
ρακίνησε:
— Έμπρός! Διάταξε άμέσως
προέλασι χωρίς να περιμένεις
καθόλου. Πιστεύω ακλόνητα ότι
θα νικήσεις και μη χάνεις τον
καιρό σου άφίνοντας το στρά-
τευμά σου άργά!
Δέκα χιλιάδες άνδρες άρχι-
σαν να κατεβαίνουν από το
βουνό. Η Δεβόρρα μπροστά,
πλάι στο στρατηγό έδινε τα
παράδειγμα με το θάρρος της.
Σαν πλησίασαν προς την ό-
χθη, ο Σιάρα τάχωσε να θέα-
μα τον σάστιε. Κ' ένθ ως τότε
ήταν βέβαιος ότι είχε την πρω-
τοβουλία αυτός, μπήκε στη μά-
χη άναγκαστικά. Δεν τούμενε
άλλα διεόδοις.
— Έμπρός, παλληκάρια! φώ-
ναξέ η Δεβόρρα, δίχως να την
μέλει άν θα πέθαινε.
Ο στρατός του Σιάρα κατα-
πτοήθηκε και θέλησε να κάμει
προς τα πίσω. Το ποτάμι όμως
έμποδισε κάθε διαφυγή. Και οι
φάλαγγες του Βαράκ, καθώς
προχωρούσαν άκράτητες, έπε-
σαν άπάνω στους έχθρους και

Και ο Βαράκ πήρε μαζί του
ένα άπόσπασμα και ξεκίνησε ά-
ναζητώντας τον παντού.
Ο Σιάρα πραγματικά είχε
τραβήσει πεζός, όλομοναχός,
απόλος, προς τα εκεί, ύστερ
από την ήττα του. Είχε φθάσει
ο Σιάρα στη σκηνή του 'Εβερ
και έβρισκε στην είσοδο τη γυ-
ναίκα του 'Εβερ, την 'Ιαηλ.
— Έμπα μέσ! τούπε αυτή.
Τον έθαλε σε μιά γωνιά για
να ξεπλύνει και τον σκέπασε.
— Λίγο νερό, γιατί κόλλησε η
γλώσσα μου, παρακάλεσε αυτός.
Κι' έχε το νου σου στη πόρ-
τα μην έρθει κανείς και σε ρω-
τήσει άν με είδες να του άπο-
κρίθεις ότι δεν ξέρεις τίποτε.
— Καλά! — είπε η 'Ιαηλ.
— Μα, τι' είναι αυτό που κρα-
τάς στο χέρι σου; ρώτησε με
τρόμο ο Σιάρα.
— Ά! Δεν είναι τίποτα. Πη-
ρα τον πάσσαλο και το σφυρί
να τον μπήξω στην πόρτα να
μην έρθει κανείς.
Κι' ο ήττημένος αρχιστράτη-
γος άποαοιμήθηκε. Ροχάλιζε
θαρεία από τον κάματο.
Όταν έφθασε στη σκηνή ο
νικητής Βαράκ και ξεπέζεψε, η
'Ιαηλ τον φώναξε μέσα.
— Ξέρω τι ζητείς! τούπε πριν
κάν την ρωτήσις αυτής.
Και μπαζόντας τον, τον πη-
γε προς τη γωνιά, όπου φαινό-
ταν ξεπλυνμένο κατά γης ένα
άνθρωπινο κορμί. Η 'Ιαηλ άνα-
σκήσε την κουβέρτα και του-
δείξε: Ο Σιάρα είχε καρφωθεί
στο κώμα, να τον πάσσαλο χω-
μένο στο μελάνγι του!
— Ό, τι δεν θα κατάρθωνε ποτέ
μονάχος ο Βαράκ, τάχε πετύ-
χει χάρις στις δυο αυτές γυναί-
κες. Τον πόλεμο που άρχισε η
Δεβόρρα τον άποτελείωσε η
'Ιαηλ...
ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Δικαστικές ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Ένας ήλικιωμένος δικαστής, ο
οποίος έχει σθερνήνα θεία, πη-
γαίνει μιά μέρα και βρίσκει το
γιατρό του.
— Έσείς εδώ πρόεδρε μου,
του λέει ο γιατρός βαρυσμύ-
νος. Ποιό θόγμα σας έφερε έ-
δώ;
— Άνησυχώ, έζήτησε για την
θεία μου, που άπαιτεί ο δικα-
στής.
— Και από τι όποφέρετε; τον
ρωτάει ο γιατρός. Από το κε-
φάλι, από το στομάχι ή από την
καρδιά;
— Όχι!... Όχι! τον διακό-
πτει ο δικαστής. Όλα αυτά πάνε
περίφημα. Μονάχα που έχω
κάποτε άδυνεις κατά την διάρ-
κεια των... συνεδριάσεων!
Ο περίφημος Γάλλος δικηγό-
ρος Μορώ Τζιαφρί είχε κατορ-
θώσει ν' άθωώσει πρό καιρο-
χάρη στην άκαταμάχητη έπιχειρη-
ματικότητα του, ένα κακούργιο τό-
σο τρομερό, ώστε η άδωσις του
έδημιούργησε πραγματικό σκάν-
δαλο.
Μετά τη δίκη ένας άλλος δι-
κηγόρος πληρώσε τον Μορώ Τζι-
αφρί, κι' ένθ τον συνέχισε για
τη μεγάλη του έπιτυχία, του είπε
ειρωνικά:
— Από σήμερα, αγαπητέ μου
συνάδελφε, δεν πρέπει να άρνή-
σθαι την υπερασπίσι σας, ούτε στα
πιο άτιμα και θραυρά ύποκει-
μενα...
Τότε ο εύφρεσματος Μορώ Τζια-
φρί, κάνοντας μία υπόκλησι, του
άπάντησε:
— Είμαι στη διάθεσί σας, α-
γαπητέ μου!...
Ένας δικαστής ήταν μανιώδης
κυντός. Μιά μέρα, καθώς κυνη-
γούσε μ' ένα φίλο του δικηγόρο
σε κάποιο δάσος, έλπει ένα λα-
γό να περνά, μπρος από τα πό-
δια του.
Τον σκαυέει άμέσως, και πριν
πυροβολήση λείει στο δικηγόρο με
πεπολθμή:
— Τον καταδικάζω εις θάνα-
τον!
Μά η σφαίρα του δικαστού ά-
στόχησε.
— Άλλοίμονο! κύριε πρόεδρε,
του φώναξε τότε ο δικηγόρος, ο
υπόδικος σας... φυγοδίκησε!

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ
(Από το «Βιβλίο του Έρωτος» της Έλινορ Γκλύν)
Οι νέες χωρίζονται σε δυο κατηγορίες, στις εύκολες και
στις δύσκολες. Η πρώτη κατηγορία που διώθει τον έρωτα, θα
τρέξη άκάθεκτη να τον βρη όπουδήποτε. Τίποτε δεν μπορεί
να την συγκρατήσει. Άν μάλιστα δεν υπάρχει και η σχετική
οικονομειακή άνατροφή, η έγκαίρος ήθικη καθοδήγησις των
γονέων της, ο δρόμος αυτός προς τον έρωτα θα είναι πολύ
κατηφορικός.
Οι νέες αυτές άνυπομονούν να γνωρίσουν το θελκτικό μυ-
στήριο του έρωτος και τον άναζητούν παντού με τον σκοπό
να τον γευθούν το γρηγορώτερο.
Καθώς δε πολλές φορές τους είναι δύσκολο να δικαιολογή-
σουν τακτικές έξόδους, τον άναζητούν μέσα στο ίδιο το σπίτι
τι τους, και τον άνακαλύπτουν στο πρόσωπο του εξεδωμένου
τι τους, και τον άνακαλύπτουν τακτικά. Κίνδυνος δεν υπάρχει, οι ευ-
ποι τις επισκοπέταται η τακτική. Κίνδυνος δεν υπάρχει, οι ευ-
καιρίες αντιθέτως δεν λείπουν και έτσι ίκανοποιούν με μεγά-
λην εύκολία τις επιθυμίες τους. Μάλιστα, δεν είμαι καθόλου
υπερβολική. Οι εξάδελφοι είναι οι πρώτοι διάσκαλοι του έρω-
τος σε όλες σχεδόν τις νέες. Αυτοί είναι συνήθως ο πρώτος
έρωτ των τρυφερών υπάρξεων, γι' αυτούς νοιώθουν το πρώτο
χτυποκαρδί, γι' αυτούς δεν εκτίθεται μιά νέα. Το αίσθημά της, η
αυτών τον τρόπον δεν εκτίθεται μιά νέα. Το αίσθημά της, η
μάλιστα για να είμαι άμην οικονομειακής υποθέσεως. Οι νεαροί
κομφολι εξάδελφοι δεν έχουν σχετικώς και πολλούς διαταγμούς
δεν έχουν κανένα διαταγμό. Γιατί να διατάζουν; Τα πρά-
γματα συμβαδίζονται θαυμάσια στο μυαλό τους. Η συνειδη-
σις των κοιμάτων ήσυχ. Σκέπτονται: (Γιατί να περιφρονώ την
εξάδελφί μου και να γίνω αίτια να πέση στα χέρια του πρώ-
του τυχόντος δανδή; Έχω καθήκον να της στανών χρήσιμος
στην περίπτωση αυτή). Και τους φαίνονται πράγματι... χρήσι-
μοι! Κάνουν οι άνθρωποι τό... καθήκον τους! Έπάρχουν μά-
λιστα και μερικοί που σκέπτονται πιο άπλα και έννοιατικά, με
περισσότερη ώμη ειλικρίνεια. Λένε: (Επωφελησώ, φιλαράκο
μου, της περιστάσεως. Το κορίτσι αυτό σου πέφτει λαχείο!)
Ετσι η νέα κανονίζει την ύποθεσί της εν «στενω όικονομεια-
κή κύκλω» για να την συνεχίση σε λίγο μακριά από το σπίτι
πιάτους. Άλλά και όταν δεν υπάρχει ο «πρόθυμος» συγγενής,
ο εξάδελφος, η νέα που άνυπομονεί να γνωρίση τον έρωτα
θα βρη το πρόσωπο που της χρειάζεται, να το βρη μεταξύ
των άδελφών των φίλων των γονέων της... Ετσι άρχίζουν συνήθως
τα πρώτα ειδύλλια το τέλος των όποιων είναι τραγικό και
θλιβερό έννεα φορές στις δέκα.

...ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Κατά την διάρκεια του τελευ-
ταίου μεγάλου κύματος μιά ήλι-
κωμένη έπιβάτις ύπερσε φριχτά
μέσα σ' ένα λεωφορείο.
— Δεν κάνει πολύ ζέστη; γύρισε
και ρώτησε τον διπλανό της κύ-
ριο.
— Δεν την αισθάνομαι και τόσο
κυρία μου. Στις 'Ινδίες κάνει
πιο σφοδρή. Κατά την έποχή που
βρισκόμουν εκεί έκανε τόσο πολλή
ζέστη, ώστε ταίχαμε τις κόττες
με παγωτά για να μη γινούν
τ' αργά τους...βρασμένα.

19° - Μή τὰ παίρνης κατάκαρδα, φώναζε ὁ θάνης ἀνυπόμονα... Ἄν δὲν σοὺ μιλῶσα με εἰλικρίνεια, τότε περὶ τὸν ἀπὸ τοῦ μιλῶ καθόλου. Σέρω πῶς θυσιάσθηκες γιὰ μένα. Τὸ ξέρω, μιά φορά γιὰ πάντα. Ἀλλά καὶ ἐγὼ δὲ φταίω. Ἡ κατὰ ταφερὴ εἶται. Πρέπει ν' ἀντιδράσω με.

Ἦλθε κοντὰ πού με, χαμόγελο δακρυ. ὤμνο. — Ναι, θάνη, τοῦ ἀποκρίθηκε οἰγὰ. Πρέπει ν' ἀντιδράσω με, καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ εἶμαι ὁμορφὴ τώρα γιὰ σένα. Νομίζω πῶς σε καταλαβαίνω.

Τῆς ἐχάρισε ἀπὸ τὸ ἀδύνατο μπρά- το. — Ἐτοί εἶνε! εἶπε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τελειώσῃ τὴ συζήτησι.

Κάθισαν ἔπειτα στὸ κηπάκι, καὶ ἡ Νέλλη ἔνοιωσε νὰ σφιγνέται ὅλο καὶ πῖο πολὺ ἡ καρδιά της, γιὰ τὴν κοινότητα τῶν σταματοῦσε καθεὶ τόσο.

Εἶχαν τόσα νὰ πουνε! Τόσα! Ἡ γλῶσσα της Νέλλης ὅμως ἦταν δεμένη. Κάτι εἶχε μὴν ἀνάμεσα τους. Ἦταν τὰ δέκα χρόνια πού ἔλειπε ὁ θάνης ἀπὸ τὸ σπῆτι; Τὸ μυαλό της δούλευε, θασανίζονταν, νὰ βρῇ τὴν βαρύτερη αἰτία γι' αὐτὴ τὴ στενοχώρια. Ναι, ἦταν τὰ δέκα αὐτὰ χρόνια. Δέκα χρόνια εἶχαν ζήσει μέσα σὲ κό- μους διαφορῶν. Αὐτὸς τὸ δούνο, ν' ἀντικρύζοντες τὴν κατηφορικὴ γκρίζες πλα- γιές, τὰ σκετὶνα ἔλατα, τὰ γαλανά δου- νά. Αὐτὰ, σκυμμένη στὴ χειρότερη διο- πάλη.

Ὅταν βλέπονταν, αὐτὴ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὰ πῖο γελαστὰ πράγματα. Φοροῦσε τὴ μά- σκα πού φοροῦνε πάντα οἱ γέροι ὅταν μι- λοῦνε σὲ ἀρρώστους. Καὶ ὁ θάνης, ἀπά- νων, σὲ σατανάριο, μιλοῦσε καὶ φερόταν σὰν τὸ κατεμένο ἄρρωστο παιδί.

Τώρα, ἐδῶ στὸ σπῆτι του, ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος. Μὰ ἡ Νέλλη, πού τὸν ἀγαποῦ- σε καὶ ἐθρίσκε πάντα μὴ δικαιολογία γιὰ καθεὶ πρᾶξι, ἔλεγε μέσα της πῶς τὸν εἶχε ταραξεί ὁ ἐρχομὸς του στὸ σπῆτι με- τὰ τόσα χρόνια καὶ πῶς με τὴν ἡμέρην θὰ ἔστρωνε πάλι καὶ ἴσως ἀργότερα τὸν κα- τὰφερνε νὰ ζαναπάρ ἀπὸ τὸ δούνο ὅπου νὰ γίνῃ ὁλότελα καλά.

«ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥΛΗΘΗΚΕ!»

Πέρασαν καμμιὰ δεκαπενταρία μέρες. Ὁ θάνης κρατοῦσε τὴ Νέλλη σὲ ἀδιάκο- πη ἀγωνία. Ἡ διάθεσι του ἄλλαξε ὅπως ἀλλάζει ὁ καιρὸς τὸν Ἀπρίλη. Τὴ μιά στιγμὴ ἦταν γελαστός, τὴν ἄλλη μαῦρος ἀπὸ ἀπαισιοδοξία, τὴν ἄλλη νευρικός, τὴν ἄλλη ὁ παλιὸς καλὸς θάνης. Ἡ Νέλλη ἔκλαψε πολὺ αὐτὲς τὲς δεκαπέντε ἡμέ- ρες. Πῖο πολὺ ἔκλαψε ἀκόμα ἡ Νέλλη, τὸ τρυφερό αὐτὸ κοριτσάκι, κούταζε τὸν πατέρα του, σὰ θεὸ. Προλάβαινε καθεὶ του ἐπιθυμία, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ κουραστῇ καὶ ὅλο, τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν πιστὸ σκυλά- κι καὶ περιμένε μὴ λατάρια ἕνα χάδι του, μιά καλή του λέξι. Τὴν ἐχάρισε ὁ θάνης ὁ θάνης καὶ τὴν γελοῦσε. Ἀλλὰ κρύα, ἀδιὰφορα. Πολλὲς φορές τὰ μάτια του γλυτροῦσαν ἐπάνω της, σὰ νὰ μὴν ἦ- ταν αὐτὴ ἄνθρωπος ζωντανός, ἀλλὰ κανέ- να ἀντικείμενο.

Καὶ ἡ ψυχομένη καρδουλά της Μελί- τας ράνιζε. Ἀγαποῦσε τὴ μητέρα της φα- νωτικά ἡ μικρή, ἦταν ἔτοιμη γιὰ καθεὶ θυ- οία. Τὸν πατέρα της, τὸν θεωροῦσε πάν- τα ἕνα ὄν υπερφυσικό. Παρακαλοῦσε σὴν προσευχὴ της καθεὶ βράδυ τὸ θεὸ νὰ τὸν κύνει καλά. Καὶ περιμένε τὸ θαῦμα. Τὴ νύχτα στὸ κερβάτι της δὲν εἶχε ὄνειρο πῖο γλυκὸ παρὰ νὰ συλλογίζεται πῶς θὰ εἶνε τὸ σπῆτι ὅταν θάρῃ καὶ ὁ πατέρας. Τώρα, τὸ ὄνειρο εἶχε γίνῃ πραγματικό- της. Ἀλλὰ τὴ εἶχε ἀλλάξει. Τὸ σπῆτι δὲν ἦταν πῖο γελαστό. Ἐνας ἄνθρωπος τριγύ- ριζε στὰ δωμάτια καὶ στὸν κήπο, ἕνας ἄν

θρῶπος παραπάνω. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐ- τὸς τὴν ἐκτύπαζε μὲ μάτια ἀδεια, σὰ νὰ μὴ τὴν εἶδε. Μονάχα ἂν τύχαινε νὰ κἀν καμμιὰ ἀπροσεξία ἡ μικρή, ἡ παρα- τήρησις ἐρχόταν εὐκόλα στὰ χεῖλη του. Καὶ ἡ Μελίτα, μὲ καρδιά ραγισμένη ἔ- κλαινε.

Ἄν ἦταν εἰκοσι χρόνων ἡ Νέλλη τώ- ρα, θάκλαινε καὶ αὐτὴ πῖο πολὺ. Γιὰ τὴν αὐτὴν, πολλὲς φορές τὴν ἐκτύπαζε, ὁ θάνης σὰ νὰ ἦταν κανένα ἄψυχο ἀντι- κείμενο. Ἦταν ὅμως τριάντα χρόνων ἡ Νέλλη καὶ ἤξερε πῶς νὰ κλαίῃ σιγανά, μέσα σπῆτι καρδιά της, χωρὶς νὰ κυλᾶνε δάκρυα.

Ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἔκανε τὸ μέτω- πο του θάνη νὰ ἐστρεφῆν μέσα στὸ σπῆ- τὶ ἦταν ἡ Λίνα. Ὅταν ἀνοίγε αὐτὴ τὸ στόμα της, τὸ γέλιο ἐρχόταν αὐθόρμη- τὸ στὰ χεῖλη του θάνη. Μόλις τὴν εἶδε- πε, τὰ μάτια του γελοῦσαν.

Ἡ Λίνα εἶχε ξεσάσει ὁλότελα τὰ νεύ- ρα της τώρα καὶ τὴν ἰδιοτροπία της. Ἦ- ταν ὅλη τὴν ἡμέρα γελαστὴ καὶ τὸ τρα- γουδι δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Πολ- λὲς φορές ὁ θάνης σιγοτραγουδοῦσε κι' αὐτὸς τὸν ἴδιο σκοπὸ. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως πάλι σκυθώπαζε.

Ἐνα ἀπόγευμα, ὁ θάνης ἦταν στὸν κή- πο, ἡ Νέλλη μὲ τὰ κορίτσια μέσα στὸ σπῆ- τὶ. Χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ἦλθε ἡ οπι- τοκικοκρά τους, ἡ κυρία Λαμπά, πού εἶχε ἀγοράσει τὸ σπῆτι τῆς Νέλλης.

Ἦταν μιά χοντρή μεσοκοπὴ γυναίκα. Καὶ ἡ φωνή της ἦταν δυνατὴ καὶ χοντρή καὶ αὐτὴ.

— Ἀχ, κυρία Θεοφανίδου, φώναζε ἀπὸ τὴν πόρτα. Σήμερα ἐρχομαι γιὰ νὰ σὰς γίνω δυσάρεστη. Δυστυχῶς! Δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε ἄλλο στὸ σπῆτι. Τὸ χρειάζο- μαι!

— Σωπάτε! φιδύρισε ἡ Νέλη μὲ τρόπο. Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἐξηγήσῃ σπῆτι κυ- ρία Λαμπά πῶς εἶχε πούλησει τὸ σπῆτι κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἀντρα της.

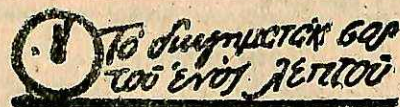
Ἡ ἰδιοκτήτρια κατωφίλασε. Μὲ φωνὴ δυ- νατὴ, ἂν καὶ τὰ ἄλλα προσαποῦσε νὰ μὴ φωνάζῃ, ἐπέμεινε: — Δὲν ξέρω, αὐτὰ εἶνε τὰ ἰδιαίτερα- σας. Ἐγὼ μιά φορά χρειάζομαι τὸ σπῆ- τὶ. Παντρεῦν τὴν κόρη μου καὶ θέλει νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ σ' αὐτὸ τὸ διαμέρι- σμα.

Μὲ χίλια θάσανα κατῶρθωσε ἡ Νέλλη νὰ τὴν πείσῃ νὰ φύγῃ καὶ νὰ περιμένῃ λίγες μέρες γιὰ νὰ ζανασυζητήσουν τὸ ζήτημα.

Ὅταν ἐφυγε ἡ ἰδιοκτήτρια, ἡ Λίνα κῦ- ταξε τὰ δυὸ κορίτσια μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ ἀπελπισία.

— Τώρα, μαμά, φιδύρισε ἡ Μελίτα. Τώ- ρα; Πῶς θὰ τὸ κρύψουμε πῖο ἀπὸ τὸ μπα- μπά;

— Καὶ τί θὰ κάνουμε; εἶπε ἡ Λίνα. Ὁ- ραῖα δουλειά! Τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι πᾶ- νε. Θὰ μείνουμε στοὺς δρόμους. Πῶς θὰ

Τὸ χαστουκί

Ὁ Ὁ Ἄλφς δικαζόταν ἐκεῖν τὴν ἡμέ- ρα, ἀπὸ τὸν καδὲ, γιὰ τὴν χαστουκί- σαι τὸν γείτονα του Ἀχμέ.

Ἀφοῦ ἀκούσε προσεχτικὰ τὸν κατη- γορευόμενο καὶ τὸν παθόντα, ὁ δικα- στὴς κατεδικάσε τὸν Ἀλφ νὰ πληρώ- σῃ στὸν Ἀχμέ, ὡς ἀποζημιώσιν, ἕναν παρὰ (μισὸ λεπτό).

Νὰ πᾶν μιά στιγμὴ νὰ φέρῃ τὰ χρήματα ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, εἶπε ὁ ἄν- θρῶπος πού καταδικάστηκε.

Πήγαινε, εἶπε ὁ δικαστὴς, στὸ παθὸν ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ ὅσο δικαστήριο τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἀ- λφ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος ἀργοποροῦ- σε καὶ ὁ Ἀχμέ ἀνυπόμονος νὰ ἐ- πιστρέψῃ τὸν δουλειά του, πλησίασε τὰτο χαστουκί καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἄκρη- ὅπουλο δίδεον, γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

Προτού δὲ ὁ δικαστὴς προεβλεπὴ νὰ συ- νέλθῃ, ὁ Ἀχμέ τοῦ εἶπε:

— Σὺ μεταβίβας τὸ δικαίωμα της εἰσπραξίας της ἀποζημιώσεως. Ἀφοῦ ἔ- ρα, θὰ πάρῃς ἐξου- τὸν παρὰ πού θὰ σὲ φέρῃ σὲ λίγο ὁ Ἀλφ, τὸ χαστου- κί τοῦ ὁποίου ἦταν ἀκριβὴς ὁμοιο μ' αὐτὸ πού σοὺ ἔδωσα. Καὶ τώρα ἐγὼ πηγαίνω στὴ δουλειά μου!

Καὶ ὁ Ἀχμέ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς ὁ Καδὴς νὰ προφτάσῃ νὰ τὸν ἀπὸ- λῇ.

Δίχως νὰ τὴν κούταξῃ αὐτὸς ἀποκρί- θηκε, μὲ τὸ ἴδιο κακὸ, εἰρωνικό ὄψος: — Μπορεῖ νὰ εἶμαι στὸ κατῶφλι τοῦ τᾶ- φου. Τρία ζευγάρια μάτια τὸν ἐκτύπαζαν τρομαγμένα. Αὐτὸς σπύλωσε τὰ δικά του μάτια στὴ Λίνα. Καὶ ἐξαφνὰ, ἡ ἐκφράσις του ἄλλαξε μὲ μιάς.

πληρώνουμε ἐνοίκιο; Ἐμεῖς εἶσι δὲν μπο- ροῦμε νὰ ζήσουμε...

— Σωπάτε! Σιγὰ! ἔκανε θραχνὰ ἡ Νέλλη. Μοῦρκεταὶ τρέλλα. Ἄν τὸ μῆρὸ ὁ θάνης, θὰ εἶνε χτύπημα θανάσιμο γι' αὐτόν. Τί θὰ γίνῃ; Ἀχ, θεέ μου! Δὲν μοῦρκε- ται καμμιὰ σκέψι. Τὸ μυαλό μου σταμά- τησε.

Δὲν ὠφελεῖ νὰ σταματήσῃ τὸ μυαλό σου τώρα, ἀκούστηκε κρῦα ἡ φωνὴ τοῦ θάνη, σπῆτι πόρτα.

Στεκόταν στὸ κατῶφλι, σκοτεινός, ὁλόρ- θος. Ἡ Νέλλη ἀκούσε, γιὰ τὴν κατάλαβε πῶς θὰ τὰ εἶχε ἀκούσει ὅλα.

Ὁ θάνης μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ κάθισε σὲ μιά καρέκλα.

— Ὁστε, εἶσι; ἔκανε οἰγὰ. Τὸ σπῆτι πούληθηκε; Τὸ πούλησε; Νέλλη;

— Ναι, φιδύρισε ἀχνὰ ἡ γυναίκα.

Ἐνοίωσε μιά τρεπούλα σ' ὅλο της τὸ κορμί καὶ περιμένε κατὰ φοβερὸ.

Ὁ θάνης ὅμως φαίνονταν ἥσυχος. Ἡ φωνὴ του μονάχα ἦταν παράξενη.

— Καὶ μὴ τὸ κράτῃς μυστικό; ρώτη- σε.

— Θάνη, ἰκέτευσε ἡ Νέλλη. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ στὸ μαρτυρήσῃ. Σπῆτι κατὰ- στασι πού θρικόσουσαν. Καταλαβαίνει. Μὰ πῶς δὲν τὸ εἶχε μαντέψῃ; Πῶς φαντά- σθηκες ὅτι ἐπαρκούσαν οἱ πόροι μας γιὰ τόσα ἔξοδα; Ἐκανε ποτὲ ἔτσι καὶ ἐνὰ πρόχειρο λογαριασμό; Δέκα χρόνια! Δου- λεύα μέρα - νύχτα...

Σταμάτησε, γιὰ τὴν ἔπνιγαν οἱ λυ- γμοί. Στὸ πρόσωπό της ἔβλεπε κάποια ἐκθρόπτι, κατὰ πού τὴν πᾶννε.

Ἡ Μελίτα πετάχθηκε μὲ τὴ γλυκεῖα, παιδιὰτικὴ φωνούλα της.

— Μπαμπά! Δὲν ξέρεις πόσο ἔκλαψε ἡ μαμά, ὅταν πούλησε τὸ σπῆτι. Δὲν ξέ- ρεις, μέρες ὁλόκληρες. Ἀλλά; τὴν ἄλλο μποροῦσε νὰ γίνῃ; Ἡ μαμά καθόταν κά- θε βράδυ μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ κεντοῦ- σε... τὰ μάτια της πόνεσαν.

Καλὰ, τὸ ξέρω, τὴν ἔκοψε ἀπότομα ὁ θάνης.

Ἡ Λίνα δὲ μιλοῦσε. Κῦτταζε μὲ μάτια ἀστραφτερά, ἀνέμου.

Ἐξαφνὰ, σπῆτι γενικὴ οἰγὰ, ἀκούστηκε παραξένο, δυνατό τὸ γέλιο τοῦ θάνη.

Τὰ κορίτσια ἔσφαισαν καὶ ἡ Νέλλη ἀνατρίχιασε.

— Γιατὶ γελάς; τὸν ρώτησε τρέμοντας. Ὁ θάνης ἀποκρίθηκε, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σκλήρ, κομμένο τοῦ γέλιο:

— Εἶνε νὰ μὴ γελοῖται κανεὶς; Τί κωμ- οδία πού εἶνε αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἀχ, Νέλλη!...

Σὲ φανταζόμουν τόσο σπουδαία γυναίκα! Καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι ἐκεῖ ἀπάνω μοῦλεγαν πῶς ἀναγκάστηκαν οἱ γυναῖκες τους νὰ πούλησαν τὰ κομμάτια τους γιὰ νὰ ζή- σουν, ἐγὼ τοὺς ἔλεγα μὲ καμάρι πῶς ἐ- μεῖς οὐν πούλησαμε τίποτε.

— Μὰ, θάνη, δὲν ἦταν φυσικό, δὲν ἦ- ταν λογικό... φιδύρισε ἡ Νέλλη.

— Ἐχεῖς δικίον! τὴν ἔκοψε αὐτός. Μὰ τὰ πῖο φυσικά πράγματα ὁ ἐνδιαφερόμε- νος τὰ μαθαίνει πάντα πολὺ ἀργά.

— Μὰ κι' ἂν τὸ μάθαινες ἀπὸ τὴν πρῶ- τη στιγμὴ; Τί θὰ μπορούσες νὰ κάνῃς; Μονάχα ἡ στενοχώρια δὲ σοὺ χειρότε- ρευε τὴ θέσι σου.

— Βέβαια! Τί μπορούσα νὰ κάνῃ; φώ- ναζε μὲ πικρὴ εἰρωνεία ὁ θάνης. Ἐνας ἄρρωστος, ἕνας ἀνάπνους, ἕνας φυλακι- σμένος, ἕνας ἐξόριστος.

— Θάνη! ἰκέτευσε ἡ Νέλλη. Πῶς μιλεῖς ἔτσι; Μοῦ φαίνεται πῶς ρίχνεις ἀπάνω μου ὅλες τὲς λύπες σου, ὅλες τὲς ἀναπο- διές.

— Καὶ τώρα πού τὸ ἔμαθα, δὲ φοβάσαι πῶς θὰ μὲ θλάσῃ σπῆτι νύξια μου; τὴν ἔκοψε μὲ τὴν ἴδια εἰρωνεία ὁ θάνης.

— Τώρα... Μάρτυς μου ὁ θεὸς πῶς δὲν ἤθελα νὰ τὸ μάθῃς ἀκόμα. Ἀλλὰ, δὲν ἀπὸ μαρτυρήσα ἐγώ. Ἐτοί ἦσαν τὰ πρά- γματα. Μὰ τώρα εἶσαι πῖο γέρος, πῖο δυ- νατός...

Ὁ θάνης γέλασε πάλι δυνατὰ, σκλη- ρά.

— Γιατὶ γελάς ἔτσι, μπαμπά; φώναζε ἡ Μελίτα, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ.

— Γελοῦ μὲ τὴν ἀφέλεια της μητέρας μου, ἀποκρίθηκε ὁ θάνης, ἐξαορδισμένος πρὸ γέλιο. Τί ὠραία πού προσέφελε πῶς τώρα εἶμαι πῖο γέρος, πῖο δυνατός.

— Μὰ δὲν εἶσαι, θείε; ρώτησε ἡ Λίνα οἰγὰ, πολὺ οἰγὰ, κυττάζοντάς τον στὰ μά- τια.

Δίχως νὰ τὴν κούταξῃ αὐτὸς ἀποκρί- θηκε, μὲ τὸ ἴδιο κακὸ, εἰρωνικό ὄψος: — Μπορεῖ νὰ εἶμαι στὸ κατῶφλι τοῦ τᾶ- φου.

Τρία ζευγάρια μάτια τὸν ἐκτύπαζαν τρομαγμένα. Αὐτὸς σπύλωσε τὰ δικά του μάτια στὴ Λίνα. Καὶ ἐξαφνὰ, ἡ ἐκφράσις του ἄλλαξε μὲ μιάς.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ ἄπαρτο — ΚΑΣΤΡΟ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Μέρες τώρα οἱ Σαρακίνοι ριχνό- ντουσαν μὲ ἀδολαγμὸς λύσας ἐπάνω στὰ τεῖχη της πόλεως πού πολιορκουσαν, χωρὶς νὰ κατορθώ- νουν νὰ τὴν πατήσουν. Κάθε φορὰ οἱ φρενιασμένες ἐπιθέσεις τους ἄπε- κροῦντο ἀπ' τὴν ἀλύσιστη ἀμυνα τῶν πολιορκουμένων μὰ καὶ κάθε φορὰ αὐτοὶ ἐξαντρίζονταν πῖο ὀρμη- τικοί, σὰν τὰ κύματα τῆς τρικυμ- ιμένης θαλάσσης πού σπάζουν στὰ πλευρὰ τῶν βράχων καὶ ὁπισθο- γαροῦν κατόπιν γιὰ νὰ ριχθῶν ἐξὰν πῖο ἀφρησμένα.

Εἶχαν χρησιμοποιοῦσε κάθε μέ- σον, κάθε πολεμικὴ τέχνη γιὰ νὰ ρίξουν τὰ τεῖχη. Ἀδίκος κόπος ὁ- μως. Τὰ τεῖχη δὲν ἐπεφταν, παρ' ὅσον ὅτι ὁ «πολιορκητικὸς κρῖος» δούλευε μέρα καὶ νύχτα. Ὅλα τὰ μυστικά περσάματα ἀπ' τὰ ὁποῖα οἱ πολιορκουμένοι θὰ μπορούσαν νὰ μπάσουν τρῶφιμα, εἶχαν κατα- ληφθεῖ ἀπ' τοὺς Σαρακίνους.

Τὸ κρῖος καὶ ἡ πείνα ἀρχισαν ν' ἀπλώνουν τὰ σκοτεινὰ φτερά τους πᾶν ἀπ' τὴν πόλη, μὰ οἱ πολιορκημένοι δὲν παρεδίδοντο.

Συχνὰ οἱ πολιορκητὰ τὸν πε- τοῦσαν δηλητηριασμένα τρῶφιμα, ἐκεῖνοι ὅμως μ' ὅλη τὴν πείνα τους δὲν τὰ ἀγγίζαν. Ἀλλοτε πάλι οἱ πολιορκητὰ προσπαθοῦσαν νὰ ἐξα- γοράσουν μὲ χρυσάφι τὴν συνέ- στησιν τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀντιστά- σεως. Ὅλες ὅμως οἱ προσπάθειες τῶν πηγάνων χαμένες.

Μιά μέρα ἕνας γέρο—Μάγος πλησίασε τὸν ἀπελπισμένο ἀρχηγὸ τῶν Σαρακινῶν καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του τοῦ εἶπε:

—Μεγάλε καὶ δυνατὲ ἀφέντη μου, ἐπιτρέψῃ μου νὰ κάμω ἐγὼ μιά τελευταία ἀπόπειρα.

Ὁ ἀρχηγὸς τὸν κούταξε περι- φρονήτως καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν κλωστήσῃ, ἀλλὰ κρατήθηκε.

—Εἶσαι γελοῖος, γέρο—κόρακα, τοῦ εἶπε. Τί μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσύ ἐκεῖ πού δὲν κατορθώσε τίποτε ἡ παλληκαριὰ τῶν πολεμιστῶν μου καὶ ἡ λάμψις τοῦ χρυσαφιοῦ μου; Ὅλα περιμένουν μέχρις ὅτου φορη- σουν ὅλοι ἀπ' τὴν πείνα, σὰν τὰ ποτικὰ σπῆτι παγίδα τους.

—Ἀλλὰ, μεγάλε ἀφέντη, δεξί χέρι τοῦ προφήτου, σκέψου πῶς ἐξέσῃ δτου φορησούν οἱ ἀπιστοὶ αὐ- τοί, μπορεῖ ὁ χειμῶνας νὰ ριμδέξῃ καὶ τὸ δικό σου στρατό. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐμπερδῶμε γρήγορα μὲ τὴν πολιορκία αὐτή.

—Ἐχεῖς δικήν, γρηὶ ἀλεπού! Μὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσωμε αὐτό;

Ὁ γέρος χαμογέλασε, καὶ τὰ ἀραιὰ κίτρινα δόντια του ἐξαορί- σαν ἀπαισία ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ζα- ρωμένα χεῖλη του.

—Μεγάλε ἀφέντη, εἶπε. Πρέπει νὰ σπείρωμε ἀνάμεσα τους τὴ δι- χόνοια, νὰ τοὺς βάλωμε νὰ φαγω- θοῦν σὰν τὰ λυσσασμένα τασκά- λια... Ἐχεῖς σὲ χαρμὶ σου πολ- λὲς ὠραίες γυναῖκες...

—Ἐγὼ τίς καλύτερες παρθένας τῶν ἐφτά πολιτειῶν πού κούρσεψα μέχρι σήμερ, εἶνε ὅλες διαλεγμέ- νες μιά μιά, σὰν τὰ οὐρὶ τοῦ Πα- ραδείσου.

—Λοιπὸν, ἀφέντη δυνατὲ, σοὺ ζητῶ νὰ θυσιάσῃς τρεῖς ἀπ' αὐτές, τίς πῖο ὠραίες καὶ πῖο ἔξυπνες, κι' ἐγὼ σοὺ ὑποσχομαι ὅτι μ' αὐτές θὰ γίνῃ τὸ θαῦμα γιὰ τὴν πόλιν τοῦ προφήτου. Σὲ λίγες μέρες οἱ πόλες τῶν ἀπιστῶν Χριστιανῶν θὰ εἶνε στὰ χέρια μας.

—Πρὶν τες, κόκκινη ἀλεπού. Πρό- σεξε ὅμως καλὰ, ἂν σὲ πέντε μέ- ρες τὰ λόγια σου δὲν βγοῦν ἀλη- θινὰ, τοῦ δήμιου τοῦ χατζάρι θὰ κόψῃ τὸ λαιμό σου.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωί-πρωί, ὁ κήρυκας τῶν Σαρακινῶν σάλπισε ἀνακοπῇ. Ὑποταγὰ καλέσε τοὺς ἀρ- χηγούς τοῦ ἀντίπαλου νὰ προβά- λουν στὲς ἐπιδόσεις τοῦ κάστρου.

Παλληκαριὰ της ἀποκλεισμένης πολιτείας, τοὺς φώναξε μόλις τοὺς

εἶδε, ὁ δυνατὸς ἀρχηγὸς μας κάνει πέντε ἡμερῶν ἀνακοπῇ γιὰ νὰ ἐορ- τάσῃ τὰ γενέθλια του. Ὁ δυνατὸς ἀφέντης μας δὲν θέλει κατὰ τίς ἡμέρες αὐτές νὰ ἔχῃ κανένα ἐχ- θρό. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ σὰς στείλῃ ἕνα δῶρο ἐκτιμῶντας τὴν ἀνδρεία σας... Θὰ στείλῃ σπῆτι πάλι σας τρεῖς ἀπὸ τίς ὠραιότερες γυ- ναῖκες τοῦ χαρμεῖοῦ του, προωρι- σμένες γιὰ τοὺς τρεῖς πῖο γενναί- ος καὶ πῖο δυνατοὺς ἀπὸ σας.... Τίς δέχεστε;

Ναί! ἀπάντησαν οἱ πολιορκη- μένοι χωρὶς νὰ κολλασκεφθοῦν.

Ρίχτε, λοιπὸν, κατὰ τὰ δῖχτυα νὰ τίς πάρτε.

Σὲ λίγο τρεῖς γυναῖκες ὁμορφες σὰν νεράιδες, ντυμένες στὰ μετα- ξωτὰ, ἐμπαῖναν στὰ δ

Ο ακροβάτης πηγαίνει έκδρομη
με την οικογένειά του.

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

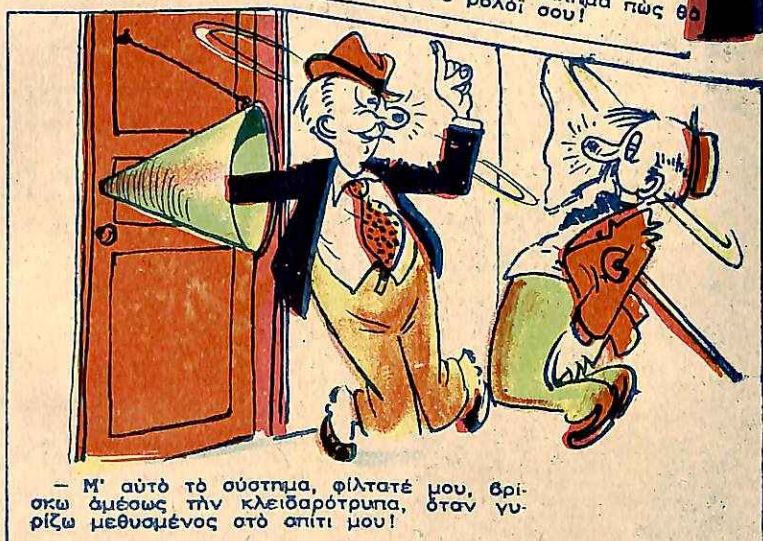
Μη με παρεξηγής, κύριε φύλακα.
Ήθελα να δω τί μυθιοτόρημα διαθα-
ζει.

Ο αφηρημένος. — Έχω την
έντύπωσι, Πάτροκλε, πως κάτι ζέχασα
στο σπίτι.
Ο μύωψ. — Βάζω στοίχημα πως θα
ζέχασες πάλι το ρολόι σου!

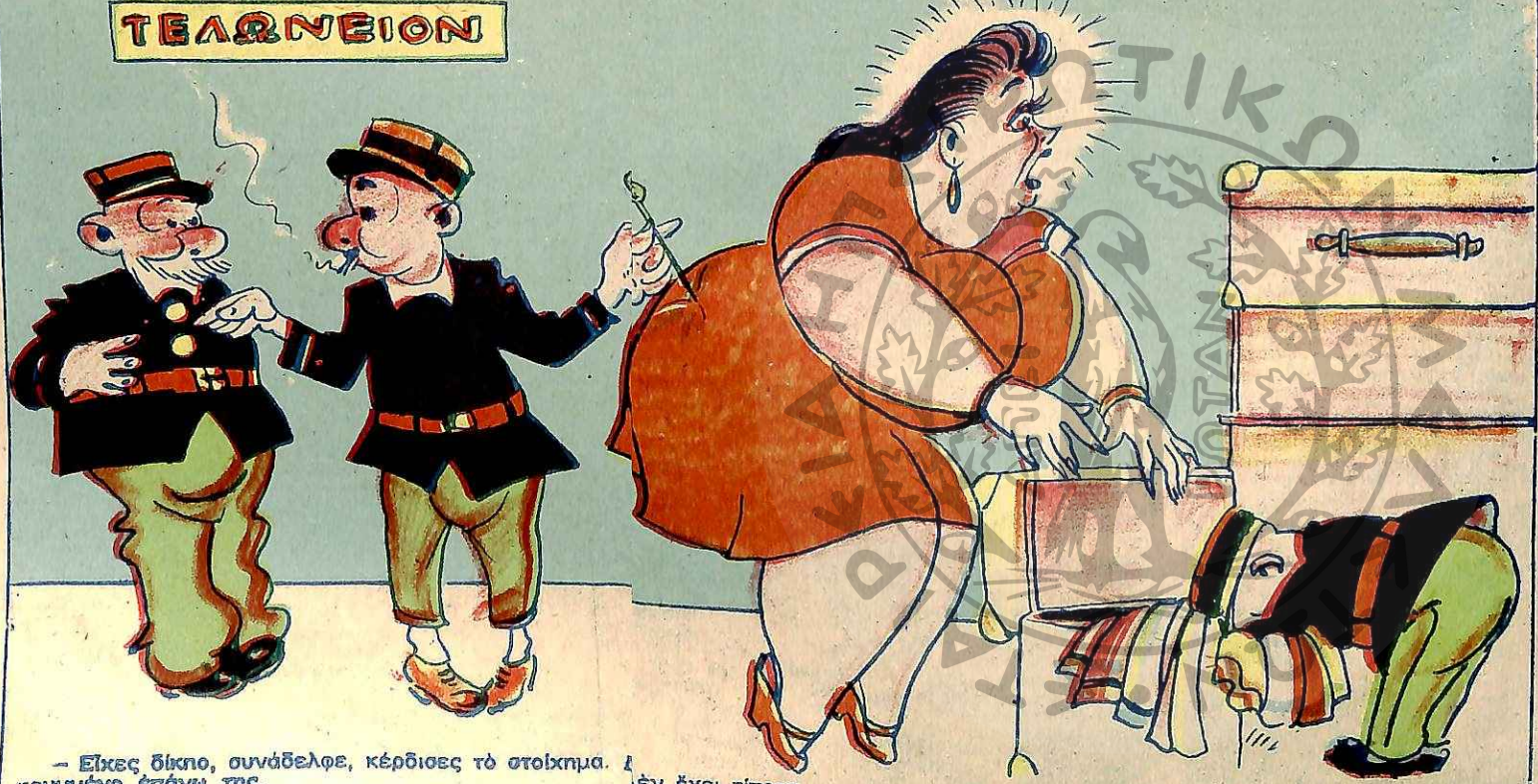

— Δεσποινίς, θάλτε γρήγορα
περούκα και τα γυαλιά. Έρχεται αυτή την
μου και της είπα πως είσθε γρήγορα και
ασχημη.

— Μ' αυτό το ούστρημα, φιλατά μου, θρί-
σκω άμέσως την κλειδαρότρυπα, όταν γυ-
ρίζω μεθυσμένος στο σπίτι μου!

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ

— Είκες δίκιο, συνάδελφε, κέρδισες το στοίχημα. Δ
κρινόμενο επάνω της. Ίεν έχει τίποτα